

Dominantni.Praha: SOUD

Soud středa večer. Zrcadlový sál ve starém kulturáku na jednom pražském sídlišti. V čele pódium se stolem a trojicí židlí. Pod pódium další dva stoly a u každého jedna židle. Celá sestava nábytku nápadně připomíná rozložení soudní místnosti. Prostor pro žalobce, obhájce a trojici soudců. A ta představa je správná, protože jen za pár minut zde soud proběhne.

Ve vedlejší místnosti je připravena trojice mladých mužů. Všichni ve věku do 35 let, každý z nich oblečený pouze do volného bílého nátělníku. Stojí s rukama složenýma za zády a skloněnou hlavou. Na jejich chování dohlíží jeden dozorce. Více jich není potřeba. Nikdo se vzpouzet nebude, nikdo se o útěk nepokusí. Vědí, co by za takový pokus následovalo.

Vcházím do místnosti; u stolů už sedí žalobce, obhájce i dva přísedící. Na místě chybí jen soudce a exekutor v jedné osobě. Já. Pohledem zkontroluji celou místnost. Tu doplňuje už jen upravené masážní lehátko postavené nedaleko středu místnosti. Právě jeho úpravy ale bijí do očí. Je doplněno o kožené řemeny. Je jasné, že dnes na něj bude někdo připoután a že toho někoho čeká fyzický trest.

Sundám si z ramene objemný tubus, dojdou k lehátku a položím ho na něj. Naposledy se rozhlédnu a zamířím ke stolu na pódiu. Cestou se zahlédnu v řadě zrcadel pokrývajících jednu stěnu. Nemám soudcovský talár, podobné komedie nejsou potřeba. Tento soud je čistě praktický a já pro trestání chci mít volnost. Na sobě tak mám černé jeansy, černé triko, sako a to vše doplněné vysokými koženými botami. S lehkým pobavením si vzpomenu, jak mě nazval jeden z dnešních obžalovaných. Že při výprasku vypadám "majestátně". Nemyslel tím mou postavu, i když to tak původně vyznělo a mohlo by to být bráno jako negativní komentář. Myslel tím, jak autoritativně a rozhodně působím. Zahlédl jsem i svůj úsměv. To jsem si nikdy neuvědomil. Až on mě upozornil na to, že když mám někomu ubližovat, začnu se usmívat. Nebezpečně usmívat. Asi měl pravdu.

A ano, četli jste před pár okamžiky správně. Byl zmíněn výprask. Dnešní soud je totiž spankingový. Vyslechnout, odsoudit, vynést rozsudek a ten rovnou i vykonat. Nehrajeme si na odvolání ani na další právní instrumenty. Víme, že každý se prohřešil a u dnešních obžalovaných jde jen o to, jak moc byly jejich prohřešky závažné a jaký bude vyneseno trest. Ten je jednoduchý; určuje počet ran a vybrané nástroje.

Dnešní žaloby už jsem přečetl. Přišly mi pár dní předem do emailu. Předem už mám základní kostru trestů promyšlenou, ale čekám, jak do ní vstoupí samotní žalobce a obhájce. Tresty se jim může podařit snížit i zvýšit. Že bych někoho zcela osvobodil, to nepředpokládám. Dosednu na své místo v čele sálu a během pár vteřin přivádí dozorce všechny tři obžalované. Evidentně slyšel mé kroky. Vyrovná je do řady pár metrů před nás. Vidím, jak každý z nich pohledem rychle přelétl všechny osoby v místnosti a následně sklopil hlavu. Až do tohoto okamžiku totiž nevěděli, kdo je dnes bude soudit. Znali maximálně jednu z účastníků se osob. Vidím, že takové uskupení, které se tu sešlo jen kvůli jejich trestům je vyděsilo a některé možná i vzrušilo. Samotný nátělník toho totiž nemůže příliš mnoho skrýt.

Poslouchám první případ. Žalobce je nesmlouvavý a žádá přísný trest, ale musím říct, že obhájce se snaží a výsledný trest tak asi nakonec ovlivní. U druhého případu to naopak vypadá, že i obhájce je natolik přesvědčen o vině svého mandanta, že nedokáže najít relevantní argumenty pro jeho obhajobu.

I tady už mi argumenty stačily a přerušuji tak jejich litanie. Čeká nás třetí obžalovaný, na kterého se těším nejvíce. Jeho žalobu jsem totiž podával já. Nespolehlivost, nedochvilnost, roztěkanost. To byly hlavní body mnou navrženého případu. Žalobce samotný ví, že na tomto případě jsem osobně zaujatý a snaží se ze všech sil, aby trest zvýšil, jak jen to bude možné. Nechávám žalobce i obhájce ještě chvíli se dohadovat, až je utínám. Možná trochu příkře, ale rozhodnutí je vždy jen na mně.

Dozorci s obžalovanými opouští místnost a já se radím se svými přísedícími. Výsledný verdikt je jen na mém uvážení, ale poslouchám i jejich názor. Mohou mít jiné zkušenosti, mohli zaslechnout v rámci soudního líčení informace, které mi ušly. Navíc zbývající dvě žaloby podávali oni. Radíme se dnes poměrně krátce, ale i tak necháme obžalované čekat téměř dvacet minut v nevědomosti. I to jim pomůže uvědomit si váhu svých prohřešků, a navíc je dlouhá doba "soudní porady" určitě vykolejí.

V okamžiku vyhlášení rozsudku je v sále absolutní ticho. Dvakrát potvrzují původně navržený trest z původní žaloby. Jen v jednom případě upravuji výběr nástrojů a trestné rány rozdělují mezi rákosku a pásek. Vidím, že třetí obžalovaný na mě před vynesením svého rozsudku rychle pohlédne. Snaží se odhadnout, jak dopadne on sám. Z mého pohledu to nepozná, ale můj úsměv mu asi naznačí. Obžalovaný je shledán vinným ve všech bodech. Odsuzuje se k trestu výprasku provedeného dřevěným paddle. Počet ran? Z původních 20 navrhovaných zvyšují jejich množství na celých 50. Předchozí – – mírnější – tresty se zatím ukázaly jako neúčinné. Zaslechnu jen jedno rychlé nadechnutí. Výše trestu ho překvapila. Jeho dosavadní maximum bylo 25 trestných ran. I tak mu zůstaly modřiny týden. Ví, že dnes to bude horší.

Samotná exekuce probíhá hned vzápětí. Sundávám sako, jeden ze stolů je přinesen blíže "trestné lavici" a já na něj pokládám desinfekci a vybrané výpraskové nástroje. První z odsouzených je upoután na lůžku. Stoupám si z jedné strany a proti mně jsou postaveni zbývající dva odsouzení. Součástí jejich trestů je, že se musí dívat i na ostatní exekuce. Zvedám ruku a první rána dopadá na holý zadek. Trestaný sebou škubne; stejně tak i přihlížející obžalovaní. Něco podobného je čeká za pár chvil. Získávám svůj rytmus. Rána, pár vteřin na to, aby se bolest rovnoměrně rozlila do celého pozadí a následuje další rána. Zadek se pomalu barví do červena a objevují se na něm první podlitiny. Vyplácený si počítá rány nahlas sám, takže ví, že se blížím ke konci. Nemusím přitlačovat a zvyšovat razanci. Tohle není spanking, tohle je trestný výprask, takže už první rány šly v mnou vyměřené síle. Stejně tak nevidím důvod, proč u konce rány zjemnit.

První odsouzenec je odpoután od lůžka. Má rudé oči, ale jinak byl potichu. To oceňuji jemným pokývnutím hlavy. Mezi tím, co je další připoutáván na místo, pohlédnu na trojku. Svoji erekcii nemůže pod nátělníkem skrýt. Evidentně ho pohled na cizí výprask bere. Přemýšlím, zda se samovolně udělá během druhého výprasku. Jeho vyměřených 50 ran by pak bylo pekelných.

Trest se ale nedělí ani nepřesouvá na jiný termín. Nikdy. Druhý i třetí výprask jdou v rychlém sledu za sebou. Zatímco dvojka je při výprasku hlasitější a ke konci už prosí o milost, "moje" trojka se drží. Vidím, že z posledních sil, že jdu velmi na hranu, ale co. On se svou účastí na podobné akci souhlasil.

Je po soudu. Odcházím ven si dát cigaretu, a ostatní uklidí nábytek. Po pár minutách za mnou ven přichází trojka. Předává mi tubus s bicími nástroji a beze slova vyráží. Jdu beze slov vedle něho a míříme do jeho bytu. Ten je opravdu jen kousek. Otevírá dveře a já vcházím za ním. Jakmile je zavře, otáčím ho k sobě a lehce ho líbám na ústa. Nevím, nakolik jsou mu podobné intimnosti po vůli, ale tohle byl silný zážitek i pro mě. Aftercare občas potřebují oba. Posílám ho pro čistý ručník, odcházím do koupelny a namáčím ho do studené vody.

Zatímco stojí v obývacím pokoji, pomáhám mu pomalu se svléknout. Nechci ho do ničeho nutit, ale dneska si stojím za svým. V přítmí pokoje z něj pomalu dostaneme všechno oblečení až na nátělník.

Nikdy přede mnou nebyl nahý; kvůli drobné kožní vadě se za něj stydí. Pomalu z něj stahuji i nátělník. Vidím, že se chce bránit, že chce říct, že na to ještě není připravený, ale asi se bojí odporovat mi v náladě, kterou vidí, že mám. Nedivím se mu. Nahého ho pokládám na postel a na zadek mu přikládám studený obklad. Sedám si vedle něho, lehce ho hladím a mazlím se s ním. Ani to mi ale nezabrání občas mu nezajet rukou na zmalovaný zadek a lehce ho nezmáčknout. Vždy zareaguje prudkým pohybem.

Po nějaké době se zvedám, vytahuji mastičku a lehce fialové pozadí mu mažu krémem, který má urychlit hojení modřin. Ukradnu si poslední polibek a odcházím.

Čtvrtek, den poté. Šestice lidí sedí v jednom z pražských klubů. Soudce, dva přísedící a tři odsouzení. Povídají si jako přátelé, smějí se a evidentně vzpomínají na nějaký společný zážitek. Po chvíli jeden z nich začne hledat čipovou kartu na útratu. Nenachází ji dostatečně rychle. Roztěkanost, to byl jeden z bodů obžaloby a evidentně oprávněný. Jako včerejší soudce ho nechávám na místě stáhnout kalhoty, ohnout se a na stále bolavý a fialový zadek mu vysází 10 ran páskem, který si mezi tím vytáhl z kalhot. Včerejší trest evidentně nezabral úplně dokonale, takže jej bude potřeba s odstupem doby zase zopakovat.

Je to celé jen fantazie? Stalo se to? Nebo se to naopak stane v nedaleké době? Kdo ví, myslet si můžete co chcete. Jen málo lidí ví, jaká je pravda.

dominantnipraha@gmail.com Zveřejněno na

www.spankboy.cz